

Ha passat un mes des de la fi de les vacances. Després d'haver observat amb deteniment el fenomen, i com si m'haguera convertit en el científic i alhora la rata del meu propi laboratori, confirme en la meua pell la teoria de què, en acabar les vacances, l'energia no desapareix sinó que es transforma, però sempre negativament. Llei de vida, diran el més dòcils. Doncs no. Tota esta energia negativa m'encén perquè deu existir un pol positiu, evidentment llunyà, probablement invisible, del qual només tinc notícies pels seus efectes, no per la seua evidència, i que segurament bé sap aprofitar-se de la meua epilèpsia productiva. Note com muta l'amor i l'odi, com la violència quotidiana dels gestos imbècils i les hores segrestades capgiren la jerarquia de les carícies i els arraps; en fi, sent com el fet de ser mà d'obra i de no tenir altre remei més que ser-ho (o creure'm això) em distorsiona aquells ritmes de les nits de l'agost i aquelles paraules que imaginava haver conquerit. Els versos són ara uns altres, més oliosos, industrials, prescindibles. Fa dies que són pastura del camió del fem. Tots els estius passa el mateix. Vole el catxirulo i el vent acaba emportant-se'l.